

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 99.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392885440/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

Tue var ofte blevet opfordret til at være med på de Ture, men havde altid vægret sig med Harmen.

Så var der også Eline Petersen — hende kunde Tue aldrig forsone sig med. Han så hende næsten hver Dag liste om på Trapperne eller Gangene, asende med en mægtig Torvekurv til Kakkelovnene eller en altfor tung Vaskebalje, ængsteligt spejdende omkring sig, ti mødte Mester Linné hende, rejste han øjeblikkelig Kam. Med flyvende Hår og gnistrende Øjne focer han i hende:

«Hvad vil du her, Eline Petersen, har jeg ikke sagt dig, at du skal holde dig for dig selv i Skoletiden?»

«Jamen — Henrik — jeg må dog — —» stammede hun.

«Du må ingenting — gå! så gå dog! værsgod, struds kun Livet til for mig, de uskyldige Drengene skal du ikke også berøve dets Glaus!» han stampede i Trappen og pegede mod Døren med rystende Hånd.

Og hun sjokkede af Sted med bøjet Hoved og sin tunge Byrde i Favnen.

Sådanne Scener var Sigurd og de andre en Kilde til evig Fornøjelse, men Tue ønskede sig hundrede Alen under Jorden, når de indtraf. Han havde vel ondt af Eline Petersens angstfulde Øjne og bølgede Tårer, men hun var ham instinktmæssig imod. Han forstod godt det Forhold, hun og Mester Linné stod i til hinanden, (derom havde Sigurd forlængst oplyst ham, «Horkar!» kaldte han Mester Linné), og da hele dette uordentlige, forstyrrede Hjem sårede hans Finfølelse dybt, måtte han have en at svale sin Harmen på og lod det da — som Mester Linné selv — gå ud over den, som led mest under al denne Skændsel. Han begreb slet ikke Moders Harmen over, at Mester Linné ikke behandlede Eline Petersen bedre, han syntes jo netop, at det Hele var Elines Skyld — o, ja det måtte det være. Ti hvor kunde han glemme den Mester Linné, han stundom fik at se, når